

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 34Ek/2030/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119429031
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6119429031.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: JUDr. Ján Bodnár, správca konkurznej podstaty úpadcu Truck Center Košice s.r.o. v konkurze, Žriedlová 3, 040 01 Košice-Staré Mesto, IČO: 42 329 191, zast. Bc. Mgr. Marek Figura, advokát, Žriedlová 3, 040 01 Košice-Staré Mesto, proti povinnému: SIMIS s.r.o., so sídlom Mlynská 11, 040 01 Košice-Staré Mesto, IČO 44 570 791, o vymoženie 39 420 eur s príslušenstvom, ktorú vykonáva súdny exekútor JUDr. Lýdia Bujňáková, so sídlom exekútorského úradu Pražská 4, 040 01 Košice, ktorý ju vedie pod sp. zn. 249EX 597/2019, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 34Ek/2030/2019 zo dňa 24.04.2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného z a m i e t a .

odôvodnenie:

1/ Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 19.11.2019 domáhal od povinného vymoženiu 39 420 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozsudok sp. zn. 2CoKR/26/2019 vydaný Krajským súdom v Košiciach zo dňa 29.10.2019 (ďalej ako „exekučný titul“). Exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 12.11.2019 a vykonateľnosť dňa 16.11.2019. Poverením zo dňa 04.12.2019 súd poveril vykonaním exekúcie súdnu exekútoru, JUDr. Lýdiu Bujňákovú, so sídlom exekútorského úradu Pražská 4, 040 01 Košice, ktorá exekúcie vedie pod sp. zn. 249EX 597/2019.

2/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 24.04.2020 rozhodnutie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že povinný sa v I. časti návrhu domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu podaného dovolania voči exekučnému titulu a návrhu na odklad jeho vykonateľnosti. V návrhu na zastavenie exekúcie uviedol dôvody podaného dovolania spočívajúce v tom, že Krajský súd v Košiciach rozhodnutím zo dňa 29.10.2019 rozhodol prekvapivo, keďže oprávnený v iných troch súdnych konaniach, ktoré taktiež súviseli s povinným, neuspel. Odvolací súd celkom opomenul zhodnotiť posúdenie základnej hmotnoprávnej podmienky podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Povinný ďalej v návrhu poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Košice I, v ktorých sa pojednávalo o vyslovení neúčinnosti právneho úkonu, pričom žalobcom bol oprávnený - JUDr. Ján Bodnár, správca konkurznej podstaty úpadcu Truck Center Košice s.r.o. (predtým CAIS s.r.o.), Topásová 52, Košice, IČO 31 661 980, so sídlom kancelárie správcu Žriedlová 3, Košice a žalovaným bol povinný - SIMIS s.r.o. (predtým CAIS REAL s.r.o.), Mlynská 11, Košice, IČO 44 570 791. V konaniach Okresného súdu Košice I., sp. zn. 29Cbi/4/2016 vo veci vyslovení neúčinnosti právneho úkonu na autá zo dňa 10.09.2009 a 27.09.2009, sp. zn. 31Cbi/4/2016 vo veci vyslovení neúčinnosti právneho úkonu na kúpnu zmluvu - technológie zo dňa 30.12.2010 a sp. zn. 32Cbi/4/2016 vo veci vyslovení neúčinnosti právneho úkonu na kúpnu zmluvu - trafostanica zo dňa 10.01.2013 JUDr. Ján Bodnár, správca konkurznej podstaty úpadcu Truck Center Košice s.r.o. v konaní neuspel. Povinný ďalej uviedol, že výkon napadnutého rozhodnutia (exekučného titulu) by mal pre žalovaného zrejme likvidačné dôsledky s poukazom na výšku priznaného nároku. Ďalej povinný v II. časti návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že oprávnený prehliadol, resp.

si neoveril zásadnú skutočnosť, že povinný má veriteľa, ktorý v prípade vykonania exekúcie bude mať zasiahnuté do vlastníckych práv. V daňovom priznaní za rok 2009 existuje záväzok povinného vo výške 445 290 eur, ktorý je riadne zaevidovaný a zaúčtovaný, a ktorý vznikol na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 29.01.2009. Následne bola táto pohľadávka postúpená na tretiu osobu, ktorá splácanie úveru č. 2008111540 vedenom v Tatra banka, a.s. prevzala na seba, pričom uvedené postúpenie pohľadávky vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.09.2017. Reálne vlastníctvo k nehnuteľnostiam povinného malo nastať až urovnaním práv v zmysle doložených zmlúv - zmluva o pôžičke zo dňa 29.01.2009, dodatok č. 1 zo dňa 25.0.2009 k zmluve o pôžičke zo dňa 29.01.2009, zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 01.09.2017, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 25.09.2017 a vyjadrenie Tatra banky, a.s. - splátky. Povinný má za to, že v prípade speňažovania majetku povinného, by došlo k zásahu do vlastníckeho práva veriteľa, ktorého majetok podstatne prevyšuje hodnotu exekučného konania, sp. zn. 249EX 597/2019. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal povinný za to, že sú splnené podmienky pre zastavenie exekučného konania. Povinný na podporu svojich tvrdení priložil k návrhu na zastavenie exekúcie zmluvu o pôžičke zo dňa 29.01.2009, dodatok č. 1 zo dňa 25.0.2009 k zmluve o pôžičke zo dňa 29.01.2009, zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 01.09.2017, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 25.09.2017 a vyjadrenie Tatra banky, a.s. - splátky.

3/ Oprávnený s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasil. Ani jeden z dôvodov uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie nepredstavuje zákonný dôvod pre zastavenie exekúcie. Tiež namieta podanie návrhu na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Bol toho názoru, že návrh na zastavenie exekúcie predstavuje pokus povinného ešte viac oddialiť uspokojenie vymáhanej pohľadávky a tým aj uspokojenie veriteľov v konkurze. V časti I. návrhu na zastavenie exekúcie povinný predkladá vlastné hodnotenie doterajších súdnych konaní medzi oprávneným a povinným, ktoré podľa názoru oprávneného nie sú relevantné v prebiehajúcej exekúcii a už vôbec nie pre rozhodnutie o zastavení exekúcie. Samotné podanie dovolania ešte neznamená automaticky odklad vykonateľnosti rozhodnutia samotného, pričom ani Najvyšší súd SR doteraz podľa vedomosti oprávneného túto neodložil. Ani skutočnosti uvedené v časti II. návrhu na zastavenie exekúcie neobsahujú žiadne relevantné skutočnosti pre prípadné zastavenie exekúcie. Správca si podľa povinného údajne mal overiť a neoveril či povinný nemá iných veriteľov. Podľa oprávneného relevantným však zostáva, že samotný povinný aj napriek tomu, že vedel, že úpadca má viacerých veriteľov vykonal v prospech seba, na úkor veriteľov v konkurze ukracujúci úkon, v dôsledku čoho je teraz zaťažený exekúciou. Súd týmto podľa názoru oprávneného reparuje účinky ukracujúceho úkonu, keď uložil povinnosť povinnému vrátiť v prospech konkurzných veriteľov neoprávnene prijaté plnenie. Tvrdenia a dôkazy, ktoré predložil povinný nie sú spôsobilé spochybníť zákonnosť prebiehajúcej exekúcie, nakoľko táto prebieha na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, pričom tvrdenia o údajnej existencii veriteľov na strane povinného či okolnosti vzniku týchto záväzkov nemôžu mať vplyv na prebiehajúcu exekúciu. Oprávnený má tiež za to, že pokusy spochybníť vlastnícke právo na strane povinného nie sú relevantné, nakoľko vlastnícke právo k založeným nehnuteľnostiam jednoznačne vyplýva z listov vlastníctva a súčasne platí, že tieto nehnuteľnosti boli už počas základných konaní predmetom sudcovského záložného práva.

4/ Dňa 09.04.2020 doručil súdny exekútor súdu podanie povinného, v ktorom oznámil, že bolo podané Doplnenie dovolania spojené s návrhom na odklad vykonateľnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoKR/26/2019 zo dňa 29.10.2019, ktoré Doplnenie zo dňa 12.02.2020 súdu v prílohe doložil.

5/ Vyšší súdny úradník pri rozhodovaní aplikoval ustanovenia § 61k ods. 1 - 5 a § 61l ods. 3 prvej vety zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a § 444 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Na základe zistených skutočností, že upovedomenie o začatí exekúcie si povinný prevzal dňa 31.12.2019, lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie mu začala plynúť dňa 01.01.2020 (posledným dňom 15-dňovej lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie bol 15.01.2020), pričom povinný doručil súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie až dňa 19.02.2020, konštatoval, že návrh na zastavenie exekúcie bol povinným podaný po zákonom stanovenej lehote, teda po uplynutí 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému. Ďalej uviedol, že v prípade, ak povinný podá návrh na zastavenie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, a v takto podanom návrhu neuvedie skutočnosti, ktoré nemohol uplatniť v zákonom stanovenej lehote, je súd povinný návrh na zastavenie v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko

lehotu na podanie návrhu na zastavenie exekúcie je pevne stanovená zákonom a nie je možné ju predĺžiť.

6/ Povinný v časti I. návrhu na zastavenie ako dôvod pre zastavenie exekúcie uviedol podanie dovolania spolu s návrhom na odklad jeho vykonateľnosti, pretože Krajský súd v Košiciach, ktorý vydal exekučný titul rozhodol inak, než v predchádzajúcich súdnych konaniach medzi oprávneným a povinným. Vyšší súdny úradník uviedol, že samotné podanie dovolania nemá žiaden vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu a nepredstavuje zákonný dôvod na zastavenie exekúcie. Pokiaľ povinný dôvodil odlišnosťou rozhodnutia oproti iným konaniam, zdôraznil, že exekučný súd nie je oprávnený naprávať alebo konštatovať nesprávnosť rozhodnutia vydaného v základnom konaní a preto nie je možné v rámci rozhodovania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zrušiť či opraviť rozhodnutie vydané v základnom konaní. Skutočnosti, ktoré uvádzal povinný v časti II. návrhu na zastavenie posúdil ako skutočnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu a z toho dôvodu nie sú relevantné pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie. Súd pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie prihliada iba na skutočnosti a okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Bol toho názoru, že exekúcia je vedená na podklade rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a teda je spôsobilým exekučným titulom. Skutočnosť, že zo strany povinného došlo k podaniu dovolania na Najvyšší súd SR žiadnym spôsobom neovplyvňuje exekučný titul a nespôsobuje jeho zánik, prípadne zastavenie exekúcie. Z dôvodov, pre ktoré povinný žiadal zastaviť exekúciu by nebolo možné exekúciu zastaviť ani v prípade, ak by bol návrh na zastavenie exekúcie podaný v zákonnej lehote, nakoľko nepredstavujú dôvod na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku. Po preskúmaní veci tak dospel k záveru, že nakoľko povinný podal návrh na zastavenie exekúcie po zákonom stanovenej lehote, je tu prítomný dôvod na zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie a preto jeho návrh v celom rozsahu zamietol podľa ustanovenia § 61l ods. 3 Exekučného poriadku.

7/ Voči rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť povinný, ktorou žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a konanie zastaviť. Konajúci súd podľa neho na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutím konajúceho súdu bolo porušené právo na súdnu ochranu a právna istota povinného. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. II. ÚS 143/02, sp. zn. III. ÚS 60/04, IV. ÚS 296/2011), Najvyššieho súdu SR (R48/2009, sp. zn.: 5 M Cdo 5/2008 zo dňa 14.10.2008, sp. zn. 3 Cdo 196/2012 zo dňa 07.08.2012) týkajúce sa zásady zákazu restitutio in integrum v exekučnom konaní, rovnosti účastníkov exekučného konania, objektívneho spôsobu zisťovania skutkového stavu v exekučnom konaní a otázky doručovania právnickej osobe, ale aj na princíp právnej istoty vyjadrený v čl. 1 Ústavy SR a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 14Cob 27/2018 zo dňa 20.08.2018, ktorým vyslovil, že sťažnosť nie je opravným prostriedkom, ale prostriedkom procesnej obrany.

8/ V sťažnosti ďalej uviedol, že oprávnený označil jeho návrh na zastavenie exekúcie za nezákonný, no toto svoje tvrdenie nijakým spôsobom nezrejmil. Povinný sa však iba bráni, čo je jeho zákonné právo, ktoré mu nemôže byť upierané. Na súde v Košiciach podal päť žalôb proti povinnému, v ktorých spochybňoval kúpne zmluvy, zápočet pohľadávok, pôžičky medzi úpadcom (Truck Center Košice s.r.o., v konkurze) a povinným. Len v dvoch podaniach bolo za pochybných okolností rozhodnuté v jeho prospech. Povinný tým chcel poukázať na skutočnosť, že oprávnený v rozpore so zásadou na spravodlivý proces „skúšal“ a súdy mu na to naleteli. Je neprípustné, aby jedna vec sa rozložila na niekoľko častí, ktoré sa následne podávajú ako samostatné podania (v konaní platí zákaz dvojitého prejednávania tej istej veci - ne bis in idem). Oprávnený svojimi samostatnými podaniami - zneužil súdny systém a povinný má zato, že súdy sa postavili k veci benevolentne, jednoducho to prehliadali (bohužiaľ to je obraz terajšieho súdnictva na Slovensku). Úkony sa uskutočnili v roku 2010, boli riadne a včas zaevidované v účtovníctve úpadcu a rovnako tak aj povinného. Teda nejednalo sa o žiadne nekalé praktiky. Na Truck Center Košice s.r.o., v konkurze, bol podaný návrh na konkurz až 11.06.2013. Tu je vidieť absurdnosť konania oprávneného, keďže podľa neho, úpadca mal zvýhodniť povinného voči iným veriteľom. Takúto absurdnosť Krajský súd v Košiciach, ako odvolací súd, potvrdil.

9/ Nesúhlasil s konštatovaním súdu, že ani včas podaný návrh na zastavenie exekúcie by nepredstavoval dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku. Súd toto svoje tvrdenie ani nijak neodôvodnil. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.10.2019, sp. zn.: 2CoKR/26/2019, zásadne zmenilo rozsudok súdu prvej inštancie Okresného súdu

Košice I, sp. zn. 30Cbi/4/2016-501 zo dňa 03.04.2019. Preto bolo podané Dovolanie spojené s návrhom na odklad vykonateľnosti v mesiaci december 2019, pričom podľa aktuálneho stavu, len v týždni 11.05.2020 - 15.05.2020 bolo podané dovolanie expedované na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Ani po piatich mesiacoch sa nielen o dovolaní nerozhodlo, ale ani ešte nerozhoduje, keďže nie je doručené na najvyššom súde. Takýto postup považoval za absurdný a absolútne vymykajúci sa „právnej istote“, ktorá je zaručená Ústavou Slovenskej republiky. Súd sice uvedie možnosť domáhať sa náhrady vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému v prípade zrušenia exekúcie. No takáto konštatácia je skôr výsmechom spravodlivosti. Ak sa totiž majetok speňaží, nastáva tzv. nenávratný stav, pričom domáhať sa spravodlivosti na súde, je len ďalším absurdným úkonom. Ďalej poukázal na skutočnosť, že hodnota exekúcie je vo výške 39 420,00 eur, pričom hodnota zablokovanej nehnuteľnosti je podstatne vyššia. Vzniká tu hrozba, že exekúciou dôjde k vysokej škode. Súdny exekútor je pritom v zmysle § 61b Exekučného poriadku povinný dodržiavať primeranosť pri exekúcií majetku povinného (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3 Sžo 2/2017, zo dňa 21.02.2018).

10/ Už v návrhu na zastavenie exekúcie povinný poukázal na existenciu veriteľa, ktorému by výkonom exekúcie bolo zasiahnuté do jeho majetku. Momentálne tento veriteľ má na Okresnom súde Košice I podané dve podania, a to Návrh na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia pod sp. zn.. 30Cb/12/2020 a Návrh na zrušenie neodkladné opatrenia pod sp. zn.: 29Cb/12/2020 (čl. 20 Ústavy SR a I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05, III. ÚS 260/07). Nesúhlasil ani so záverom súdu, že v dôsledku návrhu na zastavenie exekúcie podaného povinným po zákonnej lehote jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Naopak, mal za to, že bol podaný v zákonnej lehote, čo odôvodnil nedoručením upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61b ods. 1) do vlastných rúk. Oznámenie o začatí exekúcie súdnou exekútorom bolo podané zmätočne. Povinný nemal aktívnu elektronickú schránku, keďže nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť (mal nulové daňové priznanie za obdobie roka 2018), rovnako tak v konaní na Krajskom súde Košice ho zastupovala advokátka JUDr. Ing. Monika Reháková, ktorá bola splnomocnená - generálna plná moc, a teda o začatí exekúcie mala byť informovaná taktiež. Jej oboznámenie o začatí exekúcie bolo až na jej dožiadanie. Následne keď uvedená skutočnosť bola oznámená povinnému, ten v lehote podal návrh na zastavenie exekúcie. Na podporu svojich tvrdení poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 545/2010 z 09.12.2010.

11/ Oprávnený navrhol sťažnosť povinného odmietnuť, resp. zamietnuť a riadne pokračovať v exekúcií. Zotrvával na svojich doterajších vyjadreniach, nakoľko ich považoval za relevantné aj v tomto štádiu konania. Poukázal, že sťažnosť ako elektronické podanie bolo do súdneho spisu založené bez potrebnej autorizácie, v dôsledku čoho na nemôže byť nazerané ako na riadne uplatnené podanie povinného. Po obsahovej stránke neobsahuje sťažnosť žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli zvrátiť rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Jedná sa totiž o skutočnosti, ktoré boli predmetom súdneho konania, a s exekúciou ako takou nesúvisia. Exekučný súd zároveň správne vyhodnotil nespĺnenie formálnych požiadaviek pre riadne a včasné uplatnenie práva podať návrh na zastavenie exekúcie. Súčasne mal za to, že je plne dôvodné zablokovať akýkoľvek dostupný majetok povinného, keďže jedine tým, je možné reálne dosiahnuť uspokojenie pohľadávky. O to viac, keď sám povinný bez čohokoľvek aktuálne uvádza, že žiaden majetok dlhšie nevlastní a ide o jediný majetok, ktorý ešte vlastní. Aj tento bol zablokovaný súdnym rozhodnutím v priebehu vkladového konania, kedy mal byť prevedený z majetku povinného. Povinný v sťažnosti uvádzal dve konania na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 30Cb/12/2020, resp. 29Cb/12/2020, ktoré však nijako nedokladá v prílohe, pričom ani v texte sťažnosti nie je vecný súvis bližšie ozrejmený. Na margo elektronickej schránky nemôže byť na ťarchu oprávneného pasivita povinného ohľadom jej používania. Oprávnený tak zotrvával na tom, že nenastal žiaden z dôvodov zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Tvrdenia a predkladané dôkazy nie sú podľa jeho názoru spôsobilé spochybniť zákonnosť prebiehajúcej exekúcie, nakoľko táto prebieha na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, pričom tvrdenia o údajnej existencii iných veriteľov na strane povinného či okolnosti vzniku týchto záväzkov nemôžu mať vplyv na prebiehajúcu exekúciu.

12/ Oprávnený súdu dňa 30.12.2020 doručil podanie, ktorým oznámil, že Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3Obdo/31/2020 zo dňa 25.11.2020 dovolanie povinného zamietol. Uvedený rozsudok predložil v prílohe podania.

13/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

14/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

15/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

16/ Podľa § 2 ods. 3 zákona o e-Gov ak ide o postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a ak ide o náležitosti návrhu na začatie konania, žaloby, žiadosti, sťažnosti, vyjadrenia, stanoviska, ohlásenia alebo iného obdobného dokumentu, ktoré sa v konaní predkladajú orgánu verejnej moci, a o náležitosti rozhodnutia, žiadosti, vyjadrenia, stanoviska alebo iného dokumentu, ktoré v konaní vydáva orgán verejnej moci, použijú sa ustanovenia osobitných predpisov, ak tento zákon v ustanoveniach § 4 až 6, § 10, § 17 a 18 a v ustanoveniach o identifikácii (§ 19 a 20), autentifikácii (§ 19, 21 a 22), autorizácii (§ 23), elektronickom podaní (§ 24, 25 a 28), elektronickom úradnom dokumente (§ 26, 27 a 28), elektronickom doručovaní (§ 11 až 16 a § 29 až 34), zaručenej konverzii (§ 35 až 39) a referenčných registroch a referenčných údajoch (§ 49 až 55) neustanovuje inak.

17/ Podľa § 30 ods. 3, 5 zákona o e-Gov prijímateľ potvrdzuje elektronickú doručku prostredníctvom funkcie určenej na tento účel. Údaje uvedené v elektronickej doručke, ktorá bola potvrdená podľa odseku 3, sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak.

18/ Podľa § 60e zákona o e-Gov ustanovenia § 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 sa vzťahujú aj na aktiváciu elektronickej schránky, ktorá nebola aktivovaná do 31. decembra 2016. Ak ide o právnické osoby zapísané v obchodnom registri a o zapísané organizačné zložky, ktoré k 31. decembru 2016 nemajú aktivovanú elektronickú schránku, alebo ktorým je zriadená elektronická schránka v období od 31. decembra 2016 do 20. júna 2017, lehota na skončenie aktivácie ich elektronickej schránky podľa § 13 ods. 1 písm. a) uplynie 30. júna 2017; skončenie aktivácie prvým prístupom do elektronickej schránky podľa § 13 ods. 1 písm. a) tým nie je dotknuté.

19/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného bola podaná v zákonom stanovenej lehote. I keď oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti poukazoval na to, že elektronické podanie (sťažnosť) nebolo autorizované, povinný v zákonom stanovenej lehote postupoval v zmysle § 125 ods. 2 CSP, a riadne do desiatich dní doplnil svoju elektronicky podanú sťažnosť v listinnej forme, ktorú súčasne podpísal.

20/ Po vyhodnotení včasnosti a riadnosti podanej sťažnosti sudca ďalej konštatoval, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Zároveň podľa ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, platí, že písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Aj vzhľadom na skutočnosti uvádzané povinným v sťažnosti sudca nad rámec odôvodnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka dopĺňa nasledovné.

21/ V prvom rade považoval sudca za potrebné vysporiadať sa s tvrdeniami povinného o včasnosti podania návrhu na zastavenie exekúcie, ktorému by tak mohol byť priznaný odkladný účinok podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Povinný sa bránil tvrdením, že mu nebolo upovedomenie o začatí exekúcie

riadne doručené, pretože nemal aktívnu elektronickú schránku z dôvodu nevykonávania podnikateľskej činnosti. Sudca však považoval tieto tvrdenia povinného za neopodstatnené. V posudzovanej veci sa povinnému s poukazom na ustanovenie § 105 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku doručovalo podľa ustanovení zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Gov“). Z ustanovenia § 2 ods. 3 zákona o e-Gov vyplýva, že tento je lex specialis vo vzťahu k procesným predpisom aj čo sa týka ustanovení o elektronickej doručovaní (§ 11 až 16 a § 29 až 34). Rozhodujúcou skutočnosťou pri elektronickej doručovaní do schránok právnických osôb je aktivácia takej schránky. Pre aktiváciu elektronickej schránky je irelevantné, či právnická osoba reálne vykonáva podnikateľskú činnosť alebo nie. Podstatná je jej existencia. Z údajov obchodného registra mal súd za preukázané, že povinný ako právnická osoba vznikol v zmysle § 19a ods. 2 OZ, resp. § 62 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, dňa 15.01.2009, ku ktorému bol zapísaný do obchodného registra a doposiaľ z neho nebol vymazaný. Právnickým osobám so sídlom na území SR zapísaným do obchodného registra sa podľa § 13 ods. 1 písm. a/ a § 60e zákona o e-Gov elektronickej schránky aktivovali na doručovanie buď prvým prístupom osoby oprávnenej do el. schránky (resp. do 10 dní odo dňa vykonania úkonu správcu modulu el. schránok), alebo najneskôr 01.07.2017, a to v prípade, že sa v období do 01.07.2017 do schránky právnickej osoby nikto neprihlásil. Povinný tak mal najneskôr od 01.07.2017 aktivovanú elektronickej schránku na doručovanie a pokiaľ nevenoval náležitú pozornosť svojim zákonným povinnostiam vo vzťahu k elektronickej komunikácii s orgánmi verejnej moci, svojím nedbalým prístupom tak aj sám žalovaný zapríčinil, že nepodal návrh na zastavenie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Vo svetle týchto súvislostí potom na danú veci nedopadali ani závery rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 545/2010 z 09.12.2010 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/196/2012 z 07.08.2012 týkajúce sa doručovania právnickým osobám, pretože nepojednávali o elektronickej doručovaní podľa zákona o e-Gov. Podľa ustanovenia § 61b ods. 1 Exekučného poriadku je náhradné doručovanie upravené v § 111 ods. 3 a § 116 ods. 2 CSP vylúčené len pokiaľ ide o doručovanie fyzickým osobám, pri právnických osobách takéto obmedzenie neplatí. Ani tvrdenia, že povinný bol zastúpený na základe generálnej plnej moci advokátkou, a teda všetky podania sa mali doručovať jej, nemôžu ako dôvod ospravedlňujúci oneskorené podanie návrhu na zastavenie exekúcie, obstáť. Exekučné konanie je samostatným konaním, v ktorom musí každý účastník, pokiaľ chce byť v konaní právne zastúpený, preukázať splnomocnenie (aj pre advokáta) v zmysle § 92 CSP jeho predložením. Dokiaľ účastník v konaní nepredloží splnomocnenie, že je v exekučnom konaní zastúpený právnym zástupcom, koná sa priamo s ním. Navyše povinný také splnomocnenie doposiaľ súdu (a to ani v sťažnosti) nepredložil. Nakoľko bolo upovedomenie o začatí exekúcie povinnému doručené dňa 31.12.2019, lehota 15 dní na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom uplynula dňa 15.01.2020. Povinný podal návrh na zastavenie exekúcie dňa 19.02.2020. Na základe uvedených skutočností je potrebné považovať posúdenie vyššieho súdneho úradníka, že návrh na zastavenie exekúcie bol povinným podaný po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, t.j. 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ako správne.

22/ Povinný môže podať návrh na zastavenie exekúcie i po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku. Rozdiel medzi návrhom na zastavenie exekúcie podaným podľa § 61k ods. 2 a ods. 3 je v rozsahu skutočností, ktoré môže povinný ako relevantné pre zastavenie exekúcie uvádzať. V návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý bol podaný v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, a teda má odkladný účinok (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), môže povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosť, ktoré nastali po vydaní titulu a ktoré by mali mať za následok zastavenie exekúcie podľa niektorého z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. V každom ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, podanom po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie už môže uvádzať len skutočnosť, ktoré nastali po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom. V neskoršom návrhu na zastavenie exekúcie teda mohol povinný tvrdiť len skutočnosť, ktoré nastali po 15.01.2020 (t.j. uplynutí 15 dní odo dňa 31.12.2019, kedy bolo povinnému doručené upovedomenie o začatí exekúcie). Preto pokiaľ povinný uvádzal ako dôvod zastavenia exekúcie skutočnosť, ktoré nastali v období od vydania exekučného titulu do uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, nemohli tieto tvrdenia požívať právnu relevanciu v tom zmysle, že by mohli mať za následok zastavenie exekúcie, teda súd na také tvrdenia nebol oprávnený v zmysle ustanovenia § 61k ods. 3 Exekučného poriadku prihliadať. Tvrdenia o

skutočnostiach, týkajúcich sa obdobia ešte pred vydaním exekučného titulu, sú rovnako v exekučnom konaní bez právneho významu (pretože mali byť premietnuté do rozhodnutia, ktoré exekučným titulom).

23/ Vyšší súdny úradník potom k samotným tvrdeniam povinného o podanom dovolaní správne dodal, že táto skutočnosť (samotné podanie dovolania) nepredstavuje dôvod zastavenia exekúcie. Pokiaľ v tejto súvislosti povinný súdu prvej inštancie vytýkal, že sa nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou, prečo je treba podané dovolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti považovať za dôvod zastavenia exekúcie, nemožno s jeho názorom súhlasiť. Vyšší súdny úradník dostatočne vysvetlil, že podanie dovolania (ani návrh na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia) nemá samo o sebe za následok zánik exekučného titulu, ani zastavenie exekúcie. Pod pojem skutočnosti brániacej vymáhateľnosti exekučného titulu totiž nemožno zaradiť akúkoľvek skutočnosť nespádajúcu pod ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a/ až c/ Exekučného poriadku. Hoci zákonodarca výslovne v texte zákona neuviedol, ktoré konkrétne skutočnosti bránia vymáhateľnosti exekučného titulu podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, z dôvodovej správy, literatúry (napr. C.H. Beck, Exekučný poriadok - Komentár, 3. vydanie) i konštantnej judikatúry (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 3/2011 z 28.03.2012) vyplýva, že k takým patrí napríklad premlčanie, nedostatok hmotnoprávnej legitímácie, dôvody vyplývajúce z insolvenčného práva, ale aj iné skutočnosti, pre ktoré sa nemala exekúcia vôbec začať (neexistencia exekučného titulu, exekučný titul dosiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, rozhodnutie nie je materiálne vykonateľné a pod.), a iné. Teda také skutočnosti, o ktorých je ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie zrejme, že bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. S určitosťou však medzi ne nemožno zaradiť podanie dovolania voči právoplatnému a vykonateľnému rozsudku, a to najmä s ohľadom na nemožnosť vopred určiť výsledok konania pred dovolacím súdom. Až v prípade, že by výsledkom konania dovolacieho súdu bolo rozhodnutie, ktorým by bolo dovolaniu vyhovené, t.j. exekučný titul by bol zrušený, resp. zmenený, nastala by právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie, avšak nie podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, ale podľa § 61k ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku (zrušenie exekučného titulu). V čase rozhodovania sudcu o sťažnosti však už výsledok rozhodovania o dovolaní najvyšším súdom nebol predmetom dohadov, keďže oprávnený súdu predložil rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obdo/31/2020 zo dňa 25.11.2020, ktorým ten dovolanie dovolateľa (povinného v exekúcii) zamietol. Pre súd pri rozhodovaní o sťažnosti je rozhodujúci stav, ktorý je tu v čase vydania rozhodnutia. Povinný tak nepreukázal dôvod, pre ktorý by mala byť exekúcia zastavená, už v čase jeho podania bola sťažnosť povinného nedôvodná, nakoľko ním uvádzané (samotné) podanie dovolania nemohlo byť dôvodom zastavenia exekúcie, a zároveň v tomto prípade už aj bolo o podanom dovolaní v jeho neprospech rozhodnuté. Táto skutočnosť mala za následok, že rozhodnutie, na podklade ktorého je vykonávaná predmetná exekúcia, je i po rozhodnutí dovolacieho súdu právoplatné a vykonateľné, teda je riadnym exekučným titulom podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku. V dôsledku uvedeného už bolo bezvýznamné sa ďalej v sťažnosti zaoberať ďalšími tvrdeniami povinného súvisiacimi s dôvodmi podaného dovolania (že Krajský súd v Košiciach rozhodol v troch z piatich žalôb v neprospech oprávneného, teda rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prekvapivé, čím bol narušený princíp právnej istoty; že je tu hrozba vzniku vysokej škody ak napriek podanému dovolaniu dôjde k exekvovaniu jeho majetku v dôsledku čoho nastane tzv. nenávratný stav), nakoľko rozhodnutím o dovolaní stratili relevanciu.

24/ Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov tak bolo nutné konštatovať, že sťažnosť povinného je nedôvodná, preto ju sudca v súlade s ustanovením § 250 ods. 1 CSP zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).